Ч. 83. Чернівці, пятниця дня 15. (28.) липня 1905 р. Рочник XXI.

ВИХОДИТЬ в ЧЕРНІВЦЯХ
що середи, пятниці і неділі,
з тижневим додатком
„РУСКА РАДА“.

Редакция, адміністр. і експедиция
при улици Петровича ч. 2.

Рукописи звертає ся лише на попереднє застережене. — Реклямациї неопечатані вільні від оплати почтової.

БУКОВИНА

ПЕРЕДПЛАТА на „БУКОВИНУ“
разом з „Рускою Радою“:

на цілий рік	20 К. — с.
„ пів року	10 „ — „
„ чверть року	5 „ — „
„ місяць	1 „ 70 „

Поодиноке число „Буковини“ 16 сотиків.

Передплата і належитість за інсерати платні в Чернівцях.

До правосл. Русинів в Чернівцях.

(Статя надіслана).

Отсе минуло вже кілька років, як порушено в „Буковині“ справу, що здавала би ся може кому маловажною, котра однак в дійсности такою не є, а противно в силу деяких обставин набирає великої ваги і повинна би загал православних буковиньских Русинів бодай троха більше ніж до тепер інтересувати. Сею важною, хоть доси на жаль цілком занедбаною справою є вибудоване рускої православної церкви і основане самостійної рускої православної парохії в Чернівцях.

Коли подумати, які великі трудности, хотяй би лише формальної натури, треба буде наперед побороти з одної сторони, а з другої, як пекучою і невідложною є потреба рускої православної церкви в головнім місті нашого краю, то просто непонятною стане рівнодушність руского загалу, а черновецких правосл. руских громадян з осібна, до сего свого преважного житевого питаня. Щоби розбудити в ширшім кружку належне заінтересоване, рішив ся я представити отсю справу в належнім сьвітлї, в надії, що може она побудить декого пробудитись, поважно призадуматись, зацікавитись, а там і рук приложити до хосенного діла.

Щоби се осягнути, постараюсь доказати, що справа ся дійсно пекуча і дуже важна: дальше, що стоять їй на заваді деякі формальні перепони і наконець, що треба сейчас починити відповідні кроки і туго держатись по тім раз повзятих рішень і ухвал.

1. В Чернівцях істнують, як відомо, три, а коли вчислити сюда і гарну семинарску, властиво чотири православні церкви. Але не всї они однакого значіня. Під зглядом репрезентациї найважнїйша тут церква катедральна. Також і церкву семинарску треба уважати за церкву репрезентацийну для цілої епархії. Для справ парохіяльних позістають для того лишень дві церкви, а то церков сьв. Параскеви і церков сьв. Николая. Послїдна не є властиво парохіяльною, хотяй фактично она за таку уходити мусить, вже хоть би лиш з тої причини, що парох і сотрудник дотичної парохії через цілий рік лиш тут сьвященно дійствують.

Коли спитаємось якого трактованя зазнають сегодня Русини в своїх духовних потребах в сих церквах, то мусимо з жалем признати, що з нами обходять ся тут дуже по мачошиному. Парох і сотрудник церкви сьв. Параскеви не уміють майже зовсїм — або хиба лише дуже, а дуже мало по руски, так що коли-б навіть хотїли, не є в силї не оскорбляти наших народних чувств. При тім мабуть і доброї волї супроти нас у сих сьвященників мало, „бо инакше годї пояснити собі, длячого они в неділї і в празники відправляють у церкві тільки чисто по волоски, знаючи добре, що їх парохія обнимає не тільки Волохів, але й Русинів.

Друга парохія повірена парохови, що колись призпавав ся до Русинів — навіть у соймі! — а сотрудником тут таки наш чоловік — Русин. Але що-ж, се лиш чистий припадок, що сї душпастирі дістались до Черновець. Звичайно-ж і в сїй парохії бувало не лїпше, як в тамтїй і певно, що і на будуче може, ба навіть таки певно що буде, як давнїйше бувало, коли ми будемо сидїти, заложивши руки.

І як же трактують в сїй парохії Русинів? Може би хто подумав, що тут за упослїджене в парохії попередно упімнений Русини мають першеньство перед Волохами? Куди там! Навіть і рівноправности нема, а лишень обходять ся з нами тут в деяких справах більше по людяному. Що правда, то винувати душпастирів сеї парохії годї, бо сповняють в рівній мірі свої обовязки так супроти Русинів, як і супроти Волохів. Та біда тут лиш в тім, що ся парохія властиво не має своєї церкви. Бо церкву сьв. Николая, що годна змістити у собі лєдво яких 50 душ, і то під гіґієнічно неможливими условинами, на краю міста, куда треба добирати ся болотистими улицями, не можна уважати такою. Та она офіцияльно дійсно й не уходить за парохіяльну, бо парохія належить до церкви сьв. Духа, себто до катедри, де иньший причт дійствує і куда властивий парох і сотрудник не має чого заглядати. Церква-ж катедральна се церква репрезентацийна в повнім змислї того слова, і для того про неї на сїм місци нема що говорити.

Виходить отже, що черновецкі православні Русини під зглядом парохіяльних церков не мають майже жадних прав: не мають місця, де би в неділї і празничні днї, „відложивши житейску журу“, могли як слїд Богу помолити ся; не чують проповіди в рідній мові і позбавлені майже всякої душпастирскої опіки. Їх росла молодіж не має де, а по части не має нї у кого побирати науки катехитичної. Добутком сего являє ся передовсїм відчужене парохіян Русинів від церкви, а дальше норовственний упадок і всяке иньше лихо, що звичайно стоїть з сим у звязи, або просто з сего таки випливає.

Та міг би хто закинути, що ми можемо бодай по части заспокоювати наші духовні потреби в церкві катедральній: можемо брати хоть тут участь в богослуженю, слухати проповіди і т. д. Так міг би судити з обставинами сеї церкви хиба зовсїм необзнакомлений чоловік. Нам же, черновецким горожанам, аж надто знаний дух, який віє в сїй церкві від 25 лїт, так що і говорити богато про се тут нема що. Коли би зайшов до черновецкої катедри який Волох з Румунії та звернув свою увагу на богослужене, то певно міг би подумати, що він у себе дома, в Ясах або в Букарештї, хиба би застановив ся здивований над кількома славяньскими ектенїями, або иноді може і над неволоскою проповідию славного „славяньского“ проповідника. Бо все иньше в сїй церкві від початкового возгласу аж до самого отпусту на кінци служби Божої, — апостол, евангелиє і иньші більше або меньше важні части богослуженя — чисто волоскі. Зрештою хоть би нам і дали в катедрі все то, що нам ся належить, то і тоді черновецкі Русини не могли би

НА ГАЧОК! 5)

Комедия в I. дїї.
Переклад з нїмецкого.

(Дальше.)

Сцена 11.

ІВАН, ПАВЛО.

ПАВЛО. Пан вернув?

ІВАН. Нї прошу пана. Тут на право є покій ласкавого пана.

ПАВЛО. Дякую. Задержу ся тутка.

ІВАН. Ага! Нїби... чи ласкавий пан бажають собі щобим я пукав...

ПАВЛО. Так. Добре, можеш і до мене пукати.

ІВАН. Слава Богу. Тепер вже чоловік не має страху (*відходить головними дверми*).

ПАВЛО. Весела авантура... (*сїдає при бюрку і бере коперту до рук*). Чудесне письмо... Хто се може бути?... Не випадало менї якось поспитати ся о навзиско (*по короткім мовчаню*). Ей... Павле тримай ся... памятай, що женщина, котра такі листи пише, то мотильок... фру, фру!... (*по короткім мовчаню*). Проч ти принадне єство, не приводи мене до покуси... Проч... (*кидає лист на бюрко і відвертає ся плечима до дверий з лївої сторони*).

Сцена 12.

ПАВЛО, МІСЯ.

МІСЯ (*входить з лївої сторони. На боцї*). Бідна Галя. Бажає самою лишитись. Жаль менї еї сердечно (*спостерігає Павла*). А! Отсе наш найдосконалїйший муж. Пожди ти взірце мужів на цілій кулї земскій, мушу тебе покарати, щобись памятав про свої обовязки (*наближає ся тихо до головних дверий і робить рух немов би ними вийшла*). Гм... гм...

ПАВЛО (*оглядаючи ся скоро*). Горе! Се моя романсова дама.

МІСЯ. Пан дарують моїй сьмілости.

ПАВЛО. Якто? Чи панї приходите тутки лишень по се, щоби ся зі мною бачити?...

МІСЯ. Так є. Бачила пана, як увійшов до сего покою, отже...

ПАВЛО (*змішаний*). Алеж...

МІСЯ. Даруйте пане за мою сьмілість, але я зробила сей крок розпучливий лишень тому, щоби з паном вже не розлучати ся...

ПАВЛО (*на боцї*). Ориґінальна женщина.

МІСЯ. Там в парку не могла я панови всього виявити, а маю так много... много говорити...

ПАВЛО. Чи справдї... О я нечувано щасливий, але...

МІСЯ. Тут так спокійно, так приємно...

ПАВЛО (*змішаний щораз більше*). А певно, що так... то є... але жалую... бо... я...

МІСЯ (*сїдає*). Найже і пан сїдають.

ПАВЛО (*на боцї*). Рядить ся як би у власній хатї. Що то буде!!

МІСЯ (*на боцї*). Пожди моя рибко, то еще не конець любенького rendez-vous (*голосно*). Маю панови богато говорити передовсїм...

ПАВЛО (*отираючи піт з чола на боцї*). Га! Нема ратунку. Потапаючий хватає ся бритви. Треба бути напастливим може буде то успішним!

МІСЯ (*з кокетериєю*). Але пан не слухають мене...

ПАВЛО (*напихаючись*). О! з великою приємностию (*сїдає на крісло коло самої Місї*).

МІСЯ. Мушу пану звірити ся отверто, ви зробили на мене сильне вражінє...

ПАВЛО. І панї рівнож. Ах!! Яка чудесна ручка! (*цїлує еї в руку*).

МІСЯ. Пане! застановіть ся. Як би то Ваша жінка побачила.

ПАВЛО. Моя жінка?... А так... Не лякайте ся панї, вона є дуже вирозуміла. Чи панї замужна?

МІСЯ. Нї пане. Я вдова.

ПАВЛО. Знаменито! (*наближає ся з кріслом до Місї*). Вдовички то одинокі єства для мене на тім сьвітї. Вдови то моя слабість!!

МІСЯ (*усуваючи ся перед ним*). Чи може бути?

ПАВЛО. Слово чести... Молоді панночки роблять мене несьміливим, коли противно вдовички не спускають оченят, їх погляд є такий сьміливий... такий вимовний... додає відваги (*наближаючи ся з кріслом до Місї*). Панї мають чудові очи!!

МІСЯ (*усуваючи ся*). Пане!...

ПАВЛО. Панї дарують, що я так сьмілий, але Ваша прихильність (*зближає ся до неї*).

МІСЯ (*встає*). Пане!

ПАВЛО (*на боцї*). Моя напастливість дїлає успішно. Слава Богу.

МІСЯ (*з гідностию і рішучо*). Не забувайте пане про поважане, яке винні ви мати для женщини. Сїдайте пане там... так... добре.

ПАВЛО. Га! Най і так буде.

МІСЯ. Ви пане є неспокійні, я нервова (*сїдають в віддаленю*). Найбезпечнїйше буде, коли розмовляти будемо в такім віддаленю.

ПАВЛО (*на боцї*). Ориґінальна вдова! (*голосно*). Маєте панї слушність... я чоловік неспокійний.

МІСЯ. Чому?

ПАВЛО. Тому... що... що... часто їзджу верхом.

МІСЯ. Знаменито. Я також люблю пристрастно їзду верхом...

ПАВЛО. Знаменито.

МІСЯ. Чи жінка Ваша товаришить Вам в такій переїздцї?

ПАВЛО. Моя жінка? А так. Нї. Она не виділа ще моїх коний.

МІСЯ. Чому?

ПАВЛО. Тому що... Женщини не повинні про все знати.

МІСЯ. Гарні засади.

ПАВЛО. Прошу панї, женщини рівнож часто нас зводять...

МІСЯ. Лишень тогди, коли бажають щастя нашого...

ПАВЛО. Так... але...

МІСЯ. Прийде час, в котрім і ви будете про мене інакше судити.

ПАВЛО (*на боцї*). Ще на двоє баба ворожила (*дивить ся на годинник*).

МІСЯ. Сумнїваєте ся?

ПАВЛО. Н... Але... (*на боцї*). А найже тебе... (*голосно*). Маю малу просьбу...

ніяк тут користувати ся плодами безпосередного душпастирского проводу, який можливий тільки зі сторони своїх властивих душпастирів, себто пароха і єго сотрудників, що повинні постійно стикати ся зі своїм словесним стадом і познакомлювати ся з єго духовними потребами. А що такий конечний контакт під даними обставинами майже цілком неможливий — се чейже кождому ясно. Отже ясно також, що церква катедральна, коли єї парох мусить цілий рік десь инде сьвященно дійствувати, тим, що єї посїщають, ніяк не може заступити власної церкви парохіяльної.

Про не то, що невідповідні, а просто ворожі нам відносини в катедрі писало ся і говорило ся вже доволї богато. І се цілком понятно. Бо-ж тут просто заінтересована уся більша половина православних вірних нашого краю — усї бук. православні Русини. Репрезентация, якій має служити церков епископска, повинна обнимати потреби усїх вірних диецезиї; тимчасом у нашій катедрі інтереси рускої більшости просто іґнорують в обурюючий і цілий руский нарід тяжко оскорбляючий спосіб, так що примір ом в високоторжественні днї — от хоть би в день цїсарских уродин або іменин — поводять ся з нами сьвященнослужителї в катедрі в спосіб просто провокуючий.

Сї неприродні відносини дуже добре знані духовній власти, а що ще більше они потребують доконче зміни. Але до тої зміни якось нї раз не приходить мимо того, що єї не може не бажати і сам Високопр. архіепископ, котрий в сїчни 1903 приобіцяв був кільком черновецким Русинам, що він се лихо усуне. Але ось вже третий рік уплиavaє від тої пори, а в катедрі все остало до нинї по старому. А наші посли? Поза справами обсадженя місць консист. архімандрита і нових совітників мусїла ся справа остати позаду. Але ми певні, що наші посли, коли тільки загал нашої інтелїґенциї порушить сю справу і займе до неї певне рішуче становиско, будуть доходити нашого права з неутомимою ревностию і жертволюбивостию.

То-ж припустїм, що ми одержимо з часом в катедрі наше повне право; чи зможемо ми черновецкі православні Русини бути тодї цілком задоволені в церковних справах? Нї і ще раз нї! **Нам доконче потрібна у Чернівцях своя власна парохіяльна церква.** Она нам конечно потрібна для того, бо церква катедральна має служити і служить, як ми то попередно сказали, цілком иньшій цїли. **Сегодня-ж** церква парохіяльна для нас ще тим конечнійша, що єї потреба для цїлої рускої части нашого краю задля неправильних відносин у церкві катедральній (під зглядом репрезентациї) ніяк не дасть ся оспорити. Длятого то власне мусить **цїла наша суспільність** разом із церковною громадою правосл. Русинів міста Чернівцїв станути як один муж в обороні своїх прав на поли церковнім і домагати ся їх так довго і так настійчиво, аж поки нам їх не дадуть бодай у скромній формі осібної рускої правосл. парохії і церкви в Чернівцях. Бо лиш тодї зможемо молити ся Богу в єго домі в своїй рідній мові, як то відповідає духови церкви православної; лиш тодї молодїж наша перестане деморалїзувати ся і згіршати ся непонятним, чужим богослуженєм, котре сліпий фанатизм обернув на оруже національної полїтики; лиш тодї учуємо слова питомої рускої проповіди і чаруючі звуки наших рідних церковних пісень.

(д. б.)

Справи краєві.

Кому служить „N. fr. L.-Z." видно знов із послїдного числа, де п. Кіпер з тевтоньскою імпертиненциєю сьміє захвалювати учительству кандидатуру Авреля Ончула. Отсе доказ невтральности національної, якої придержують ся сї ніби космополїти, що накидують ся всему учительству на „безпартийних" провідників. В сїм самім числї нападає „N. fr. L.-Z." на руске учительство черновецкого повіту за те, що воно посьміло супроти кандидатів німецко-волоскої меньшости вибрати до повітової ради шкільної учителїв-Русинів. Після справедливости „N. fr. L.-Z." мало-б у шкільній радї повіту, що числить у двоє тільки руских шкіл і учителїв як всїх иньших разом, засїдати аж 5 Волохів (інспектор, дїдич, піп і 2 учителї) і 2 Німцї, а тільки один однїський Русин. — „N. fr. L.-Z." напастує далї надуч. Дарія Піґуляка за те, що він предкладав вибір осібних секций, які мали були радити над шкільними учебниками рускими, волоскими і німецкими, а відтак здати справу повній конференциї тай за те, що він предкладав відложити конференцию задля докучливої спеки на осїнь. Навіть такі річеві внески дають „N. fr. L.-Z." повід до напастий на Русинів. Чи-ж не заслугує Русин, що піддержує ще „N. fr. L.-Z." на назву зрадника свого народу і на погорду всїх сьвідомих Русинів? Народна карність вимагає, щоби імена таких зрадників подавати до прилюдної відомости і ми зробимо се безпощадно, аби очистити руску суспільність від найгірших шкідників, від домашних ворогів.

П. А. Ончул хвалить ся. Не могучи доказати людям, котрі пізнали ся на фарбі лиса, що він людина за котрою би постояли чесні люди, а хотячи затуманити очи, каже, що за ним і його компанією стоїть уся буковиньска преса. Правда така, як і він, а то три: „Bukowinaer Lloyd", „Rundschau" і „Nachrichten". Справдї уся!, бо чейже годї подумати, щоби усї часописи мали представителїв таких як Ончул і воно виходить на те — похвалив ся циган своїми дїтьми. Бо погляньмо раз і придивім ся хто такий А. Ончул і його товариш Лупу. Люди, що зміняють свої переконаня як рукавички на руках, люди в котрих нема понятя, що значить працювати для добра народу. Люди ті готові за мандат ще лїпший піти служити ще одним, бо їм усьо одно де служити, аби тільки були кишенї повні. Дня 14. серпня 1904 кричав один і другий, що румуньска шляхта ніяким чином не може заступати інтересів мужика і цілком справедливо, бо-ж інтерес шляхоцкий, боярский далекий є від інтересу мужика. І Лупу, що за крик свій на бояр був стратив на час уряд свій, той Лупу, що помогли йому проти бояр Русини піднестись до значіня, він пішов служити тим, що його кривдили, пішов за мамону лизати руки бояр. То один спільник Ончула, а той Ончул, чиж більше він варт? Чиж не кричав так само на бояр? Колиж бачив, що годї буде наповнити кишенї усьої своєї родини, перепросив ся сердега з боярами — простїть грішньому — сказав і нуж на випередки цїлувати ся з ними, на перегони, щоби який другий не перегнав його. І такі люди можуть заступати інтереси мужиків, усїх, коли вони дбають тільки, щоби самі нажерли ся, а другі най про них і з голоду гинуть. Нї, не повинні і не сьміють!, бо час здерти полуду з очий. Вовк їсть доси вівцї, доки його нїхто не спостереже, а коли побачуть, то бють і то сильно. Заосмотрив Вп. п. Ончул свою родину, гайда з нашої хати, досить. Ідїть собі назад до Берна, та сидїть тихо, доки на вас не пізнали ся, ще зовсїм ваші теперішні приятелї, бо здаєть ся вже починають. Професор Волчиньский здаєть ся має вас досить і не хоче довше з вами працювати. Здаєть ся прийде час, де ви упадете з тої висоти, на які стоїте, але ще глубше.

Чим повинні стати, а чим суть Жиди?

Перед кількома тижнями гостив в Чернівцях Матіяс Ахер і мав відчит, в котрому вказав, якою дорогою повинні піти Жиди, щоби станути сильними полїтично і культурно. Передовсїм підніс д. Ахер в свойому відчитї те, щоби Жиди стали нациєю, бо такою годї їх при нинїшних обставинах назвати. Щоби однак стали вони тим, не повинні бути расою тільки і яко такі ассимілювати ся з кождою нациєю, у котрої бачуть полїтичну силу. Вони повинні остати Жидами зі своєю мовою не гебрейською, а — жарґон повинен стати мовою лїтературною і мовою домашною, як то зазначуєть ся уже по найбільшій части в Росиї, тим більше, що Жиди на жарґонї мають вже і книжки, часописи і та мова ввійшла і в театер. Д. Ахер виступає проти „сіонїзму", якого то головною майже цїлию і горячим, сказатиб національним бажанем є, повернутись у Палестину. На те задивляєть ся д. Ахер, як на безхосенну працю, а яко таку по части шкідливу в области скоршого піднесеня культурного. Д. Ахер щиро привитав стремлїня части жидівского пролетарства, що забажало виассимілюватись з польскої шовінїстичної та хапчивої социял-демократичної партиї, і вказав, що жидівскі робітники мають завдане піднести мову і стати важним полїтичним чинником у самостійному розвитку жидівского народа.

Все те навели ми для того, бо в ч. 744. з оня 26. липня 1905, появила ся яко передна статя в „Czernowitzer Tagblatt", в котрій д. Ахер говорить про відносини Жидів до иньших наций на Буковинї. Він каже, що Жиди не повинні тепер еще виступати нї проти Німцїв, нї проти Румунів полїтично, а заохочує їх до вірної дружби з Русинами, бо їх істноване в Австриї зависить тільки від побіди права меньшости. Ми наведемо слова самого автора, в яких він характеризує відносини Жидів до Русинів: „Для того пристають Русини і Жиди до себе, бо вони вже багато витерпіли під гнетом національного верховодства. Вониж оба мають одну історию, що виховала їх до скромного націоналїзму. Виключно Русини суть найменьш експанзивним християньским народом, для того то й не обтяжені вони традициями ассиміляциї Жидів. При свойому хлїборобскому званю не виказують вони ассимілляторских тенденций. Оскілько звісно менї, заохочують їх проводирі Жидів до злуки, а в Росиї суть вони перші, що признали нові національно-жидівскі орґанїзациї. То суть моменти, яких не повино ся не цїнити, ставши на становищи народньому.

Скромний націоналїзм Русинів забезпечує Жидів від судьби, яка їх постигла в Галичинї. Той націоналїзм охороняє їх „мошків" стати парляментарними і поза парляментарними факторами дотеперішних приятелїв. Він же бо охороняє тих перед небезпеченьством, що в части і в них самих лежить оскілько вони молоді в чести і почутю сили самостійного народа. Було би злочином відкинути від себе найпевнійшу для себе охорону. Я повтаряю: „Повздержна льояльність супроти Румунів і Німцїв, рішуча приязнь з Русинами". Тілько говорить д. Ахер, і мусимо признати ся, що сей об'яв нам дуже симпатичний і напрям полїтичний, який зраджує ся тепер серед Жидів. Ми можемо і мусимо дещо сказати, а навіть важке слово кинути у сїй справі, бо деж більше Жидів живе, як не між нашим народом.

МІСЯ. Слухаю.

ПАВЛО. Панї дарують, що я такий сьмілий, але міг би хто надійти... Най панї будуть так добрі... так чемні опустити се помешкане...

МІСЯ (*сьміючи ся*). Подобає ся менї ся щиріcть (*на сторонї*). Боїть ся щоб жінка не надійшла.

ПАВЛО. Панї дарують, що я так сьмілий, але... але побачимо ся еще, а тепер бою ся щоби...

МІСЯ. Слушна увага. Побачимо ся еще (*на боцї*). Перейду неспостережена через город і верну сими дверми (*показує двері на лїво*).

ПАВЛО (*на боцї*). Слава Богу!

МІСЯ. Отже до побаченя.

ПАВЛО. Моє поважане.

МІСЯ. Напишіть до мене пару слів потїхи.

ПАВЛО (*отвираючи головні двері*). Нї... Най панї напишуть.

МІСЯ. До милого побаченя (*відходить*).

ПАВЛО. Слава тобі Господи! А тепер нїчо иньшого не випадає менї, як зібрати свої манатки і в ноги.. до Тартарова. Гарна авантура! Я стояв як на розпалених вуглях. Я побоював ся, щоби Ярослав або єго жінка не надійшла. Був бим не знав як виправдати ся... А видиш Павлуню, ти дав ся зловити на гачок, терпи тепер небораку!

Сцена 13.

ПАВЛО, ЯРОСЛАВ.

ЯРОСЛАВ (*входить головними дверми*). Но і щож, як випала ся любовна авантура?

ПАВЛО. А най єї качка копне. Небезпечна справа.

ЯРОСЛАВ. Хтож вона є?

ПАВЛО. Вдова. Чудесна женщина, дуже гарна, не много бракувало, а бувбим ся залюбив по самі уха, але...

ЯРОСЛАВ. Але?

ПАВЛО. Мій любий, ся женщина то мотиль фру-фру... Не люблю таких женщин. Уяви собі була тутки...

ЯРОСЛАВ. Хто? Она?

ПАВЛО. Слово чести тобі даю.

ЯРОСЛАВ. Пробіг! Як би то моя жінка побачила!

ПАВЛО. Сего як раз найбільше я побоював ся.

ЯРОСЛАВ. Чи ти не видів моєї жінки?

ПАВЛО. Нї. За моїм поворотом представиш мене своїй жінцї, тепер бувай здоров любий Славку. Їду до Лопушної. Там буду безпечнїйший... (*хоче відійти*).

ЯРОСЛАВ (*беручи єго за руку і веде до покою на право*). Вибач мій любий. Лишиш ся у нас на обідї. Отсе твій покій. Незадовго побачимо ся.

ПАВЛО. Бій ся Бога, а наша вдова?

ЯРОСЛАВ (*з комічним патосом.*) Я беру єї в опіку. (*Павло відходить на право*). А тепер до моєї жінки... (*іде до дверий на лїво нараз задержує ся*). Нї... Лїпше зроблю, коли я тутка попрошу... Не треба так дуже улягати. Таж я мав слушність. Ах! То вона (*наближає ся скоро до бюрка і сїдає відвернений до дверий з лївої сторони*). Що то має значити! (*читає*) „Найдорожша Мамцю! Мій муж то зьвір!"

Сцена 14.

МІСЯ, ЯРОСЛАВ.

МІСЯ (*з лїва тихо*). З переляку задеревію, як мене побачить. Гм... гм...

ЯРОСЛАВ (*не відвертаючи ся на боцї*). Я маю єї перепросити! Нї, нїколи!

МІСЯ (*зближає ся на пальцях і ударивши єго вахлярем по рамени, говорить*). Чи то до мене сей листок?

ЯРОСЛАВ (*оглядає ся скоро; обоє відскакують від себе.*) А!

МІСЯ. Боже! То не він!

ЯРОСЛАВ. То не моя жінка.

МІСЯ. Пан дарують...

ЯРОСЛАВ. Панї простять...

МІСЯ (*змішана*). Я приятелькою панї дому... Пан певно належать до свояків моєї приятельки? Пан певно брат Галї?...

ЯРОСЛАВ. Нї панї.

МІСЯ. То певно брат єї мужа?

ЯРОСЛАВ. І се нї. Як Ярослав.

МІСЯ. Муж Галї?

ЯРОСЛАВ. Так.

МІСЯ. Пан жартують. Се неімовірне...

ЯРОСЛАВ (*на боцї*). В неї мабуть не всї дома.

МІСЯ. Таж я розмовляла перед хвилиною з мужем Галї.

ЯРОСЛАВ. Маю приємність розмавляти з панею перший раз в моїм житю.

МІСЯ. А сей пан, котрий був тут перед хвилинкою?

ЯРОСЛАВ. То мій приятель.

МІСЯ (*з трівогою*). Мій Боже — що я зробила!

ЯРОСЛАВ. Що панї є?

МІСЯ. Я жартувала з цїлком чужим менї чоловіком. О мій Боже (*заслонює лице хустинкою і хлипає*). Ах! Ох! Ох!

ЯРОСЛАВ (*держить єї в обіймах*). Алеж Пробіг! Успокійте ся панї.

(Дальше буде).

До недавних часів значить до 80 рр. не було стремліня, якогось почутя межи Жидами стати нациєю осібною, самою собі. Відколиж однак виступив в 80 рр. інтерес загорнути у свої руки край Палестину, а тую гадку підносило тов. „Сіон", і тую гадку заступати що сили мав неб. Герцель, стали Жиди застановляти ся над тим, чим вони властиво є. До тепер були вони усїм, хто що хотїв. Де лишень бачили материяльну користь, там вони йшли; де бачили політичну перевагу з тими вони лучили ся. З ненастію нїколи вони не лучились, бо не було їм нїякого хісна, а то для того, бо не було в них духового підкладу.

(Конець буде).

Революция в Росиї.

Так нечувано нагло заповідженнй і здїйснений з'їзд царя Миколи II. з цісарем Вільгельмом II. викликав майже в цїлій Европі найріжнороднїйші враженя і толки. Після урядової телеґрами російского мінїстра двора бар. Фредеріксa стріча відбула ся в низше наведений спосіб: „О год. 10. вечером яхт „Гогенцолерн" закинув якор недалеко від „Полярної Звізди", а цїсар Вільгельм II. удав ся на човні з найблизшим окруженем на корабель царя. Цїсаря витав сам цар і вел. князь Михайло Александрович. По сердечнім повитаню перейшли оба цїсарі перед фронтом гонорової компанії, а відтак відбули перегляд залоги яхту. По представленю взаїмнім окруженя, пішли оба цїсарі до сальону. О год. 11. оба монархи з окруженем переїхали на суднах на яхт „Гогенцолерн", звідки цар вернув допервa о год. 2. по півночи на свій корабель." Відтак цїсар Вільгельм II. поплив на своїм яхтї дальше до Вісби, а цар вернув до Петергофу. Розуміє ся, що з'їзд викликав найбільше заінтересоване в Росиї, Німеччині, Франциї і Анґлії. І коли німецкі дневники висказують ся досить осторожно і повздержано про цїли з'їзду обох монархів, то правительственна преса француска старає ся доказати, що з'їзд той не нарушує в нїчім союза французско-російского, подібно як єго не нарушує також союз французско-анґлїйский. За те преса анґлїйска розводить ся широко про враженє, яке викликав той з'їзд у самій Росиї і підносить, що в Росиї викликав він обурене задля сего, що цар звернув ся в справі чисто внутрішних відносин російских по раду до чужого пануючого, та зазначує, що з'їзд самий відбув ся лише через самостійну постанову монархів без співдїланя відносних правительственних чинників. А тимчасом революция у Росиї розвиває ся і йде своїм кроком в перед. „Echo de Paris" доносить з Петербурга, що у внутрішній пристанї Кронштаду від двох днїв збунтована єсть залога одного торпедового судна і грозить, що скорше висадить корабель в воздух, як піддасть ся, та що на атакуючі єго кораблї буде кидати торпеди. Власти портові зарядили найострійші средства осторогиa. В місцевости Малки харківскої ґуберні поліция арештувала кілька сот резервістів, які розширювали революційні прокламациї. Прийшло до борби між резервістами і поліцією. Богато поліцаїв і козаків ранених; доперва наспівші нові віддїли козаків здавили розрухи. В Москві видав ґубернатор приказ, щоб найострійше виконувано приписи воєнного стану. „Варш. Дневнік" зазначує, що Жиди з Польщі будуть мали в народній думі 5 послів. Полк піхоти стационований в Ковні відкомендировано до Манджуриї. Та в полку вибух бунт, бо значна часть его заявила, що на війну не піде. Бунтівників увязнено, але вислану полку здержано. На зібраню мужиків в Куртамушівці коло Одеси явили ся козаки і без найменьшої причини убили 3, а ранили 12 мужиків. Більше як 100 мужиків утїкаючих увязнено. Победоносцев одержав знов вирок смерти і утїк з Петербурга. В Єкатеринославі станули всї фабрики, кілька на неозначений час, в виду чого кілька тисяч робітників лишили ся без працї. В Москві почав ся ряд процесів о розрухи мужицкі. За забуреня в добрах бар. Маєндорфа засуджено 23 мужиків на кару вязниці від 8 місяців до 3 лїт. В процесї против 63 мужиків в Дмитровску сам прокуратор вказував на нуждене положене мужиків і на недбале обходжене ся заряду дібр лабановских з мужиками. Підчас сеї промови прокуратора розлягли ся на салї деманстраційні оплески. 8 мужиків засуджено на 1 рік рот арештантских, а 42 на 8—12 місяців вязниці. В Тифлїсї установив ґен. ґубернатор комісию щацункову, яка має оцінити шкоди вирядженї поміщикам підчас послїдних розрухів мужицких. Шкоди мають покрити мужики тих місцевостий, де були розрухи. Заряд вязниць в Петербурзі не знає, що робити з засланцями на Сахалїн; на разї постановлено збудувати для них осібну вязницю. Харківска палата судова засудила з 41 мужиків оскаржених за рабунок і підпал дібр в Романові 3 на 6 місяцїв 1 на 10 місяцїв, 32 на 14 місяцїв вязниці, а 1 на 15 місяцїв рот арешт., 4 увільнено. Та сама палата за забуреня в добрах ґен. Бобилева засудила 37 мужиків: а то 5 засуджено до рот арешт. на 18 місяцїв, а 19 на 10 місяцїв вязниці, 1 на 6 місяцїв, а одного на 2 місяцї. Решту увільнено. В Владикавказї убито в вагоні поміщика пенсионованого підполковника Шельонґовского. В Варшаві розстрілено 5 жовнїрів — Росиян православних — за дезерцию. Капітан, який комендирував ротою при еґзекуциї зійшов з ума. З Газенпот в Курляндиї доносять, що там застрілено комісаря дбр. Преверна. В Лїбаві кинули ся революціонїсти на 3 жандармів і одного убили, а двох ранили. В Петербурзї страйкують також зецери, так що крім „Нов. Времени" жадна иньша ґазета не вийшла. В Тифлїсї кинено бомбу на поліцмайстра Ковалева, яка его тяжко поранила. Арештовано 2 підозрілї особи. В Кронштадї розрухи матрозів поновили ся, при чім проче військо лучить ся з матрозами. Положенє критичне. Вірменьска революційна партия „Дашнакцутюн" видала слїдуюче оголошене до адміністрациї російского правительства на Кавказї: „Вірменьска революційна партия „Дашнакцутюн" повідомляє сею дорогою городових, стражників, околодочних надзирателїв, приставів, участкових приставів, уїздних начальників, поліцмайстрів, жандармску поліцию, шпіонів і прочих, які виконують прикази свыше, що від нинї кождий з них буде безпощадно і певно убитий, если відважить ся відбирати оружіє, робити ревізию і арешти в тій цїли серед вірменьского населеня в Закавказиї. Кождий з них нїм приступить до таких дїл, най пригадає собі вперед бакиньского ґубернатора Накашідзе, елизаветпольского віцеґубернатора Андреева, уїздних начальників Богуславского, Штерлїнґа, Нащаньского, Павлова, поліцмайстра Сахарова, приставів Докавахова, Шумакевича, околодочного надзирателя Тер-Саакова, городового Сергія, двірника Шего (всї они були убиті тою партиєю. *Прим. Ред.*) і много иньших. Двайцять пять рублїв нагороди від поліцмайстра, або куля від революционера — ото між тим маєте вибирати. Намісник обіцяє обезпечити сїмю потерпівшого — тим лїпше для нас, бо нещасне положене невинної сїмї могло до тепер справляти, що рука революционера задрожала при виконуваню кари; нинї і той тягар усунено." Кавказкий відвічальний комітет вірменьскої революційної партиї „Дашнакцутюн".

Росия й Японія.

Російский мировий повновласник Вітте, переїзджаючи через Німеччину, конферував підчас подорожи з репрезентантом капіталїстів Мендельзоном, який заявив, що німецкі капіталїсти є готові дати Росиї мілїардову позичку, коли лише цїсар німецкий підіпре російскі стараня в сім напрямі. Длятого то дехто і заключає, що предметом нарад царя із німецким цїсарем на водах фінських крім иньших справ була також просьба царя о се поперте цїсаря. Відтак Вітте, приїхавши до Парижа, конферував з Рувером і Любетом, заявивши з гори, що „аліянс Росиї з Францією накладає на нюю обовязок повідомити союзника з гори про наміри і становище Росиї до маючого ся заключити мира з Японією". В Парижи принято Віттого холодно, до чого причинив ся з'їзд царя з Вільгельмом II., а Рувер виразно зазначив, що з'їзд міг ся відбути в „иньший відповідний хвилї". Та Франция мусить з конечности відіграти ролю фінансової помічниці на річ Росиї. Вітте сподїє ся, що єму вдасть ся переконати Японію, що тепер у Росиї побідила его політика, т. є. політика мирного порозуміня на Далеким Сходї, а політика заборча дізнала пораженя в Росиї. На сїй підставі він надїє ся дійти до порозуміня з Японією і осягнути від неї можливо найлекші условини мира. З другої сторони Японції самі будуть ставляти легкі условини, як се показує ся з заяви члена мирової японьскої комісиї п. Сато, який іменем бар. Комури заявив ось що одному дневникареви: Думаю, що переговори скінчать ся заключенем мира. Повновласники японьскі будуть уміренні і не поставлять надто високих жадань. Опінїя так в Росиї, як і в Японії є корисна для мира, який також є потрібний для цїлої людскости. Обі сторони стратили в війнї около 570.000 людий, з чого на Росию припадає майже два рази тілько що на Японію бо аж 370.000 людий. Війна коштує Японію денно 1 мілїон долярів. Відшкодоване воєнне буде Росия мусїла заплатити. Завішене кроків воєнних буде мабуть першим кроком мирової конференциї. Японія хоче „отвертих дверий" в Манджуриї, але не хоче мира за всяку цїну. Анґлїя і Спол. Держави Півн. Америки суть найбільшими приятелями Японії. — З сего показує ся, що можливе є скоре закінченє війни російско-японьскої. Зрештою поживемо, побачимо, бо вже 5. серпня пічнуть ся переговори повновласників. Вітте від'їхав з Парижа 25. с. м. просто до Америки.

Телеґрами „Буковини"

із дня 27. липня 1905.

Новочеркаск. Шість полків доньских козаків збунтували ся. Они противлять ся і не хотять сповняти у внутрі держави поліцейских функций, а жадають, щоб їх вислано на поле борби.

Льондон. „Daily Telegraf" доносить з Токіо: Японьска армія заатакувала російскі позициї над Туменом.

НОВИНКИ.

Чернївці, 27. липня 1905.

З Видїлу краєвого. Витяг з протоколу засїданя краєвого Видїлу з дня 25. липня 1905: Заключений службовий договір межи громадою Драґоешти і приначеним на громадского секретаря Ал. Яворским принято в порозуміню з ц. к. правительством. — Принято договори міньби і продажі предложені громадами Бояни, Неполоківцї, Воронівцї, Глиница і Гадікфальва. — Заступником Видїлу краєвого в видїлї товариства для плеканя музики призначено заступника краєвого маршалка д-ра Ст. Смаль-Стоцкого. — По переглянено і справлено принято предложений серетским повітовим дороговим комітетом річний рахунок за рік 1904. — Відповідно до § 13. ч. 4. статуту краєвого банку іменовано на предложене кураториї і в виповненю того предложеня слїдуючих цензорами „Буковиньского краєвого банку": Александер бар. Мустаца, власт. вел. посїл., Григорій Галїп, проф., др. Ніко риц. Фльондор, власт. вел. посїл., Теміcтокль Ґрекул, майор, Бернгард Розеншток, власт. вел. посїл., др. Константин Клим, лїкар, др. Рудольф Вольф, ц. к. адміністр. радник, Вартер Прункул, власт. вел. посїл., Володимир Ясеницкий, сов. суду, Франц Шольц, ц. к. адм. радн., др. Салю Вайсельберґер, ц. к. суд. секр., Антін Лукасевич, віцепрез., Казимир Богданович, власт. вел. посїл., Яків Гехт, дерев. пром., Йосиф Фішер власт. бров., Юрій Франк, дир., Стефан Ґаїна, купець, Яків Козовер, купець, Сальомон Рудіх, власт. пиварнї, Емануель Розенцвайґ, купець, Самуель Сальтер, власт. млина, Франц Шустер, шлюсар, Моріц Центнер, спільн. фірми Сальом. Центнер і Сини, Моріц Піккер, маляр шільдів, Антін Папп, аптикар, Філленбавм, аптикар, Онисим Цуркан, адмін. радн., Леонїд Боднарескул, проф., Отто Гольднер, Саль Салтер, міський будівничий, Бернгард Зайденштайн, купець, др. Лев Когут, др. Городиньский, др. Ернст Файн, адвокат, др. Константин Ісопескул-Ґрекул, Жиґмонт Вайсґляс, Николай Бальмош, прав. радник.

З ради міскої. На засїданю вакаційної комісиї ухвалено по рефераті Веґнера поручити достарчуванє громадских друксортів на 3 роки друкарни Чопа. Дальше спенсийовано титуляр-канцелїста Йос. Мондшайна по 40 лїтній службі.

Японці в Чернївцях. В „Орфеум" відбудуть ся концерти японьскої трупи артистів з Токіо в четвер, пятницю, суботу і недїлю. Трупа ся продукувала ся в богатьох вел. містах Европи, а часописи виражають ся з подивом про їх артизм.

З ц. к. II. державної ґімназиї в Чернївцях. Устний іспит зрілости відбув ся в днях 11., 13. і 14. с. м. під проводом краєвого інспектора д-ра Карла Тумлїржа. До іспиту явило ся 22 кандидатів, 25 публичних учеників і 3 екстернїстів. Зараз на початку іспиту відступило 2 абітурієнтів з причини слабости, а 2 екстернїстів репробовано на рік на підставі письменного іспиту. З прочих 24 екзамінованих узнано 3 зрілими з відзначенем, а 13 (між тим 1 екстернїст) позволено поправити з одного предмету по феріях, а 1 репробовано на рік. Ті абітурієнти, що відступили з причини слабости мусять наново внести подання до кінця липня о допущене до іспиту зрілости в осїннім речинци до ц. к. краєвої Ради шкільної.

Нагорода робітників. В недїлю відбуло ся в палатї промисловій сьвяточне нагороджене в день 25 лїтного ювилею 2 робітників: Василя Шушкевича і Петра Равского, які через 25 лїт працювали в однім і тім самім заводї. На сьвято те зібрало ся около 50 робітників. Явили ся від палати торговельної радники палати: Штайнер і Піккер, секретар др. Віґлїцкий, від тов. промислового др. Кляйнвехтер, секретар Мітельман і 2 членів видїлу: Тржиньский і Модель, дальше заступник бурмістра бар. Фірт і кілька співробітників часописей. По промові др. Кляйнвехтера надано ювилятам дипльоми з грошевими дарунками. По промові робітника Ноба, який вручив ювилятови дорогоцїнний годинник, і мовах иньших бесїдників, які накликували робітників до спокою і працї, закінчено то „сьвято робітничє" окликом на честь цїсаря.

Омнїбуси в Чернївцях почали курсувати від вітрікa сего тижня на просторі Ринок—касарнї оборони краєвої і Ринок—цминтар. А в найблизших днях має бути отворений рух омнїбусами на просторах: Цецина—Рош—Прут, дворець желїзничий—Садаґура. На всїх лїніях має курсувати 14 возів, названих числами від 1 до 15, бо ч. 13. пропущено, бо оно після людових забобонів нещасливе.

Оповістки, іменованя і т. п.:

Вінчанє п. Атанасія Федоровича, судового ад'юнкта в Путилові з панною Ольгою Стрільбицкою відбуло ся 25. с. м. в Текучій коло Коломиї.

Доносять нам, що дня 30. с. м. відбудеть ся отворене „Читальнї" і „Каси" в селї Крещатику, на котре запрошено також делеґатів з тов. „Руска Бесїда" в Чернївцях. — *Юрій Граматович*, упр. школи, *Петро Мороз, Теодозій Мороз, Митро Мороз, Митро Калинюк, Василь Гулїй, Василь Гаврилюк.*

З Оршівцїв доносять нам: „Екзекутивний комітет" руских учителїв відбуде свої наради дня 6. серпня б. р. о 11-ій год. в „Народнїм Домі". — *Петро Войновский*, старший учитель.

З універзитету. Просектора в кр. шпиталі д-ра Люкача іменовало мінїст. просвіти приватним доцентом бактеріольоґії на черновецкім універзитеті.

Друкарня „Рускої Ради“ в Чернівцях

має на складі

Книги і друки для Кас райфайзеньских.

Одна Каса дістає отсї книги: Головну, касову, щадничу, лїквідацийну, членьску, пайову, скриптів, дві книги юкстів, протокол, 100 арк. записів довжних, 100 арк. заявлень, 100 книжочок членьских, 100 щадничих і4 таблички процентові.

Всї книги вже остемпльовані ц. к. урядом податковим коштують 100 Кор. з пересилкою почтовою 101 Кор.

Перша буковиньска

специяльна робітня обуви і ортопедичне заведене

ІВАНА ДІКА

абсольвента майстерского курсу ц. к. технольоґічного ремесельного музея у Відни, і заприсяженого судового знатока

поручає

ВЕЛИКИЙ СКЛАД ОБУВИ

найновійшого крою для пань, панів і дїтий.

Замовленя виготовляеть ся сейчас з заграничних шкір.

При замовленях з провінциї пожадане, аби прислати з'ужитий черевик на міру.

Чернівцї

ул. Руска 11, а Філїя ул. Ратушева 17. (під „золотою Грушкою“).

5 (—)

Я, Анна Чіляк

58 (34—52)

завдячую власному випаходови помади, через котрої уживане зріст мого волося дійшов до 185 см. довготи. Се є одиноке средство проти випаданя волося, скніпляє і приспішає его зріст віддає великі прислуги панам, котрим йде о красні вуси і бороду, запобігає передчасному лисеню і сивіню, взагалї чудотворна ся помада вертає волосям так на голові як на бороді натуральну полискуючу бавру. Ділає она однаково так у молодих як і стариків. Я уживала еї 14 місяців.

Цїна одного слоїка

1 зр., 2, 3 і 5.

Щоденна розсилка в цїлий ссвіт

за попереднім надісланем гроший, або за послїплатою. Найлїпше замавляти просто з фабрики:

Анна Чіляк

Віденъ

I., Graben 14.

Головний склад в Чернівцях: **Шмід і Фонтін.**

Заряд друкарні

„Рускої Ради“

звертає увагу інтересованих, що всякі друксорти висилає **лиш** за попереднім надісланем належитости або за послїплатою.

Помічник торговельний

пошукує місця. Може вести і бухгальтерию. Адреса: **Ґавриїл Гоґол**, корінний склеп а Кучурові великім.

67 (3—8)

Що року горять хлопскі мілїони неасекуровані!

Товариство взаїмних обезпечень

„ДНІСТЕР“

(—)

у Львові, Ринок число 10,

одиноке руске товариство асекурацийне

обезпечає будинки движимости, збіже і пашу на случай пожеж. **По пожарі** виплачує „Днїстер“ **зараз відшкодованя**; оцїнку щкід переводить разом з місцевими членами; через 11 лїт виплатив „Днїстер“ відшкодовань **в сумі 5 мілїонів 340 тисяч Корон.**

Фонди „Днїстра“ виносять (з кінцем р. 1904) **суму 1,183.874 Кор.** і уміщені суть в цїнних паперах.

В „Днїстрі“ есть **обезпечених** більше **як 300.000** будинків. На покрите хат черепом дістають члени „Днїстер“ позичку в Товаристві кредитовім „Днїстер“.

Поліси „Днїстера“ приймають ся при всїляких позичках в Банку краєвім, касах ощадности і касах сиротиньских.

Чистий зиск по скінченім ропї звертає ся членам в лїтах 1901—1904 звернув „Днїстер“ членам 284.857 Кор; (за лїта 1900 до 1902 по 8% за 1903 р. 5% премії).

Аґенциї „Днїстра“ находять ся у всїх містах і більших селах і треба подавати обезпечене через аґентів; господарі письменні повинні старати ся о аґенциї „Днїстра“ в таких сторонах, де иньші аґенти „Днїстра“ не робять. **Аґенти „Днїстра“** заробили вже провізиї 662.807 Корон.

На житє обезпечайте ся тілько через „Днїстер“ в Товаристві Крак: свою провізию від сих обезпечень дає „Днїстер на рускі добродійні цїли.

Стережіть ся огня і асекуруйте ся в „Днїстрі“!

Покривайте свої хати черепом (дахівками)!

„Днїстер“ припоручили Превсьв. Епископскі Ординарияти.

Друкарня „Рускої Ради“

має на складі

КНИГИ ДЛЯ КОНСУМЦИЙНИХ ТОВАРИСТВ

(„Взаїмна Вигода“)

Всї книги до веденя товариства,

коштують враз з стемплями 50 кор.

з пересилкою 51 кор.

КАНЦЕЛЯРИЯ

друкарнї товариства „Рускої Ради“

отворена

в недїлю і сьвята від ½11 до ½1 год. попол.

Композиції Ярославенка

на фортепян

64 (5—6) „**Любощі**“ вальці по К. 1·50

І. Народний Марш„ К. 1·—

продають ся в книгарні Г. Пардіного в ЧЕРНІВЦЯХ в Галичинї по всїх книгарнях.

Головний склад „**Українська накладня**“ у Львові ул. Вроновска ч. 8. Чек конто 869-909.

Склад товарів Б. Бальтінестра молодшого

Чернівцї, улиця Головна-Енценберґа ч. 3.

Поручаю найбільший вибір лїтних артикулів після нановійшої моди.

Парасолї від сонця, чисті шовкові з наймоднїйшими ручками. Чорні Eu tout cas (ґаранция через один рік, у всїх модних красках. Циґарниці і прочі подібні артикули після послїдної моди. Парасольки дитинячі, парасолї від дощу, для панів, пань і дїтий, ріжного рода

Товари обувяні з американьскої фабрики Hathavay Soule & Harrington в Бостонї. Самостійна продаж обуви з Boxealt і Chevreaux, черевики систему д-ра Лямана і сандалики Кнайпа, півчеревики домові і ріжні найлїпшої якости для панів і дам як також черевики до вправ ґімнастичних.

Артикули шпортові. Віобивачі до гри Lavn-Tennis, бальони, болцї, шапки, і т. п. до того прибори.

Рукавички Glacè, Chair, шовкові, півшовкові, à jour всїлякого рода. Паньчохи, дамскі сїтки, паньчохи для дїтий найлїпший виріб сїткові кафтанички, зарукавочки у всїх модних красках

Капелюхи найлїпші Panama, Abanilla найлїпших заграничних фабрика- фльорентиньскі, з рижової соломки, найтів для панів, пань і дїтий.

Дамскі шпортові шапочки анґлїйскі в ріжних красках, найлїпших фабрикатів

Капелюхи фільцові легкі лїтні після моди, в ріжнородних красках

Шапочки для панів дїтий з ріжного штофу і ріжпої сорти звичайні і до подорожи.

Біле з правдивого анґлійского зефіру, в десень білї пікові, гладк, фальдовані під ґарантиєю. Ковнярики і маншети, білї і в красках.

Краватки тукраєві і анґлїйскі, кождого місяця нові.

Артикули до подорожи. Найбільший вибір валїзок, куфрів, пуделок, ташок, клунків і ремінців до пакованя, касет, циратових мішочків, нецезарків, пледів, мішків на біле дамских мошонок на дорогоцїнности і т. д.

Склад ґоудиярскої фабрики обуви A. L. Popper.

Видає товариство **„Руска Рада“** в Чернівцях.

За редакцию відповідає: Іван Захарко.

З друкарнї товариства „Рускої Ради“ в Чернівцях під зарядом Івана Захарка.